

Inleiding.

Wat in juni 07 begon als het zoveelste gek idee dat dreigde te stranden in het archief van 4bikers is dan toch op korte tijd een bangelijk avontuur geworden. We hadden allemaal al veel plannen voor de zomer die voor de deur stond en hadden eigenlijk 2008 in gedachte om de Transbelgië Noord Zuid voor te bereiden en te rijden. Mijn eerste gedacht was om van Westmalle naar Orval te rijden, ik heb de nodige "connecties" in het zuiden, woon zelf centraal in België en zocht dus iemand uit de Kempen met terreinkennis om zo snel een eerste traject uit te tekenen. Als bij wonder was de eerste reactie van Elias die dan ook nog in Westmalle woont, de nodige kennis heeft en ook een GPS gebruikt in het dagelijkse bikersleven (wat bij zo een onderneming wel echt een must is). Het idee om dan uiteindelijk echt van Noord naar Zuid te rijden was voor mij een stapje te ver maar de kaarten lag al op tafel en de verkenningen waren al gestart . Elias nam het Noordelijke deel (Grens – Scherpenheuvel) voor zijn rekening , ik ging dan verder vanaf Scherpenheuvel helemaal tot in het zuidelijkste dorp van België namelijk Torgny. Begin augustus brachten we de eerste resultaten samen, de basis was gelegd. Elias paste bijna elke week zijn deel van het parcours aan (trackske hier, boske daar ;-)), ik hield mij zoet met verkenningen van 200km en meer. Het parcours was eigenlijk zo goed als af en we beseften dat als we het nog dit jaar wilden rijden het snel moest gebeuren. Een kleine aankondiging op 4bikers was voldoende om binnen de kortste tijd nog 4 gekken te vinden en voor dat we het wisten was het vrijdag 7 september

Het vervolg was voor mij één van de strafste stoten die ik ooit iemand zien doen heb, maar ook een geweldige ervaring met mensen die mekaar omzeggens niet of nauwelijks kennen (op een vloed van mailtjes na) en een aanzet om dit voor meer mensen te organiseren en misschien wel andere trajecten uit te werken.

Geniet van het relaas dat Elias in het licht van een hoofdlampje schreef.....

Stef aka Solo

08/09/07 TransBelgië Noord – Zuid

Wie niet genoeg leestijd heeft, [klik hier voor het fotoalbum.](#)

Vrijdag 07/09/'07. Er wordt verzameld in het **basecamp I te Westmalle.** [Stef Reynaerts](#), medeorganisator, is zoals afgesproken al wat vroeger om de laatste details te bespreken. De rest, [Willy Dejaegere](#), [Thomas Vandendaele](#), [Gert De Roover](#) en [Dave Raes](#) komen druppelsgewijs tegen 20h00 aan. Alles wordt in gereedheid gebracht, lampjes worden gemonteerd. Nadien aan tafel [vullen we nog wat koolhydraten](#) aan. Willy is het verstandigste en neemt het equivalent van 2 bruine boterhammen, oftewel ne Westmalse trappist, als slaapmuts. De rest weigerde het streekprodukt. De spanningen en zenuwen was op alle gezichten af te lezen ...

[Tegen 22h00 kruipen we in de nest.](#)

Zaterdag 08/09/'07. Hoewel ik in eigen bed lig, doe ik 's nachts geen oog dicht. Elk halfuur heb ik de kerkklok horen slagen. Om 3h45 kom ik dan ook samen met m'n ouders naar de ontbijttafel. Wat later ontwaakt de rest en we verorberen samen de muesli.

Nadat het materiaal in 2 wagens is ingeladen karren we richting beginpunt. Het eerste bedankje van de dag gaat richting m'n broer Emanuel voor het vervoer. Autogewijs gaat het dus naar Merksplas/Wortel kolonie, de laatste kilometers steeds dieper de bossen in. Ik zie de andere deelnemers stilletjes denken "*naar waar rijden we nu naar toe in the middle of nowhere*".

Nadat we fietsen hebben uitgeladen moeten we nog een volle kilometer met de fiets rijden alvorens we temidden in de bossen aan de grens zijn, nabij 'Bootjesven'.

Het is **5:16:37** als ik het waypoint "**Grens Nederland**" mark op de GPS en de tracklog aanzet. [Het begin van een lange tocht ...](#)

Het eerste deel verloopt doorheen de donkere bossen van respectievelijk **Wortel en Merksplas kolonie**. Meermaals springen er konijntjes over de weg. Er is hier getracht zo weinig mogelijk Blossoroute te volgen. Toch doen we de leuke singletrack met wortels en boomstronken langs het afwateringskanaal, inclusief de trapjesafdeling. Kwestie van op het vroege nachtelijke uur wakker te blijven.

In Rijkevorsel rijden we voorbij camping Breebos en komen in natuurgebied 'de Blakheide', waar recentelijk een onverhard fietspad is aangelegd. Maar omdat dit MTB is kies ik voor een leuke singletrail. Een schot in de roos, want de eerste mythische passage is een feit. Het pad is amper een dertigtal centimeter breed, maar het hoog opgeschoten heidegras van een meter hoog hangt van de dauw helemaal over de track. Je ziet dus absoluut niet waar je rijdt. De bomen en het donker maken het compleet. "**Ik zien hier géne zak ééé**", hoor ik in de achtergrond. Iedereen schiet in de lach. Langs een stukje kanaal in St. Jozef bereiken we de veldwegen in Oostmalle. Het bedauwde gras zorgt voor de nodige spetterende afkoeling en natte voeten. Alvorens we exact na een uurtje en 22 km terug in Basecamp I zijn, rijden we eerst via een lokaal weidepad langs het kasteel van **Westmalle**.

Hier nemen we een [2^e maaltijd](#) ter harte, bestaande uit een variatie van spek en eieren, konfituur, peperkoek, muesli, Enfin, alles wat een biker kan smaken. Een volgend bedankje is daarom gericht aan de ouders Van Hoeydonck.

Omdat het zonnetje bijna opkomt, besluiten we nog een poosje te wachten, zodat we de fietsverlichting kunnen demonteren. Achteraf bezien verloren we door zulke stops veel kostbare tijd (in dit geval zo'n 35 – 40 minuten).

Om 6h55 [geven we de fiets terug de sporen](#). Wegens last-minute wegenwerken wordt even afgeweken van de originele track. Al snel bereiken we bij zonsopgang en het krieken van de dag de **Trappistenabdij van Westmalle**. Na een [fotoshoot](#) peddelen we naar Zoersel, waar een hek het begin is van een wortelsingletrack door het Zoerselbos naar het boshuisje. Willy z'n jeugdijaren komen hier terug naar boven. De rest is extra aandachtig aan een klein beekdoorsteekje met alternatief treinbielsbrugje alvorens een zwaar sappig stoempstuk aan te vatten.

Na het boshuisje, de kruising van het Sniederspad GR 565 met de GR 5 en de brug over de E34 komen we in Zandhoven. De GR werd aan de manege omzeild door een klein onooglijk paardenslingertrackje. Blijkbaar was het hobbelig, afgaande op de [algemene plaspauze](#) nadien. In Grobbendonk, met **5 m het laagste punt van het traject**, reden we in rechte lijn over de baan naar het volgende speelstuk: na het oversteken van de E313 een duinenrug in Bouwel. Leuke anekdote: tijdens de 2^e verkenning zocht ik hier een verkorting voor het saaie stuk GR 5, en met de 3^e verkenning vond ik deze verkorte afwijking op een afwijking, lol. Het mulle zand dwong ons enkele keren tot afstappen. Ook dat is MTB.

Vervolgens kregen we nabij Herenthout een klein reliëfverschil onder de wielen geschoven. Nadien werd het parcours saai. Beginnende met een stuk geasfalteerd oud spoor tussen Herentals en Aarschot. Wat verder in Voortkapel stond de wagen voor een [korte bevoorrading](#). [Eten is belangrijk](#) zeggen ze dan.

Het ging in sneltreintempo verder, tot een –bij de laatste verkenning gevonden- singletrackje de aanzet gaf tot een bosrijker gebied. Eerst reden we door de bossen van Westerlo, met als letterlijke hoogtepunt de zanderige beklimming van de Asberg. Vervolgens aanschouwden we het **kasteel De Merode**. Tot slot dokkerden we doorheen het provinciaal domein Hertberg, door locals beter gekend als "*Mie Maan*". Gelukkig lag het nu min of meer droog.

Achter Blauwberg stond er plots weer een bekende. We hadden niks nodig, dus flitsten net als het [fototoestel](#) verder. De wegen waren hier allemaal geteisterd door paarden, de hardtails dokkerden van jut naar her.

Nabij Averbode maakt de GR een serieuze lus naar de abdij. De optimale lijn gaat echter over een bult, zo'n 50 m hoog, die luistert naar de naam **Weefberg**. Uiteraard kiezen we voor de laatste optie. Het kleinste verzet wordt aangesproken, [boven puffen we even uit](#). In de singletrackafdeling die volgt mist Stef z'n bocht en gaat zowaar den decor in. Spijtig dat van die varenexcursie geen beeldmateriaal is.

En neen, het is nog niet gedaan. Want bij de **Testeltseberg** kiezen we zoals de GR en de vaste route niet voor de brede weg onderaan, maar wel voor het paadje boven.

Dan doen we het terug rustiger aan, over de dokkerweg naast de **Demer**. In Zichem passeren we de [Maagdentoren](#) passeren, waar "De Witte van Zichem" in de gelijknamige film en boek met z'n *censuur* in het water sprong. Wat verder zien we al in de verte de koepel van de basiliek in **Scherpenheuvel**. Aan de voet van dat heiligdom is tevens onze volgende grotere stop is voorzien.

Als we na een paar boterhammen [terug vertrekken](#) neemt Stef het roer over. We rijden verder over hoofdzakelijk de GR. Nu herken ik nog enkele stukken uit het verleden, zoals de singletrack langheen een boerderij, waar ik vroeger eens in de prikkeldraad stak.

Voorbij Assent steken we de E314 over. **Holle wegen en fruitgaarden** domineren nu het landschap. Het gaat tevens geregeld op en af. Jeps, we zitten in het **Hageland**.

Om Kortenaeken te bereiken moeten we tussen de velden een zeer smal pad bedwingen. Het aantal paaltjes en hekjes was niet meer te tellen, telkens moesten we van de fiets. Geen gemakkelijk stuk, het was een van de weinige keren dat er wat rek op de groep zat. Nadien staken we de Velp over.

De streek werd me meer en meer onbekend. Naast de kilometers lange veldwegen doorheen appel- en perengarden passeerden we het kasteel van de Wouters d'Oplinter en verschillende kleine dorpjes, alvorens Linter te bereiken. Daar bolde het wat makkelijker, we volgden immers een tijdje hoogtemeterloos de **Grote Gete** tot Wommersom langsheen [een gravelpad](#). We waren al dik 120 km onderweg. Ik rekende even vooruit hoeveel km's we nog moesten afhaken. Dat was fout, daardoor kreeg ik een mentale dip ...

Bij het oversteken van de N3 zag meermaals wegwijzers naar **Tienen**. "*Nu kan het niet ver niet meer zijn tot de volgende stop in Ezemaal*", dacht ik. En jawel, aan de Kleine Gete waren we er bijna. Enfin, in feite was het een verassing tot het einde; je moest een weide doorkruisen om de *place to be* te bereiken. Het resultaat loonde wel de moeite!

"*Jawadde, wat is me dat hier*", dacht iedereen in zichzelf. We stonden in de [openingspoort van een typische gesloten Brabantshoeve](#) (een fotootje uit de encyclopedie zou treffend zijn), met recht voor ons een gevulde tafel vol lekkernij. Zowel voor de sponsoring van de [truitjes](#), als deze **buffetmaaltijd** verdient **Pocoloco** zeker en vast een pluim. Wat oneerbiedig werken we de pasta al schransend naar binnen. Iedereen [eet zijn buikje vol](#), we bezichtigen de restauratiewerken van de hoeve (prachtige schuren trouwens), en [babbelen er op los](#), de sfeer is relaxt.

We waren al 7 uur onderweg, dat is zowat het tijdstip dat de doorwinterde marathonrijder denkt aan binnenkomen. Dus gunnen we hier onszelf ook een moment van rust.

Na de middagpauze van maar liefst 40 minuten kruipen we terug in het zadel, zoeken terug het onbestaande pad door de wei en zitten we weer op het traject. Niet veel later rijden we de **taalgrens** over en passeren Racour als eerste Waals dorp. Nabij Lincent steken we de E40 over, en even verder zien we een laatste keer de Kleine Gete.

Tussen Petit-Hallet en Hannut ligt het volgende punt dat bij alle deelnemers nog stevig in het geheugen staat gegrift. Een **passage los doorheen een bewerkt veld**. "*Hier loopt normaal gezien een weg*", spreekt Stef ons moed ik. De topokaart op GPS bevestigde dit, anders zou ik hem niet geloven. Een geluk dat het een droge periode is. Want zowel hier, als in feite het hele traject van de laatste uren, zou het bij regen enorm zwaar en lastig zijn.

De hellingen zijn hier nog niet steil. Toch is het meestal vals plat bergop, weinig bergaf. We winnen langzaam aan hoogte, we zitten intussen boven de 150 m. Ik vind dit een lastig gedeelte. Het landschap begint na een tijd eentonig te worden, ik snak intussen naar de Ardennen. Fysiek gaat gelukkig alles nog voor de wind.

Plots merk ik dat Stef niet meer vooraan, maar achteraan is. Hij heeft moeite met de constant hoge snelheden. Het **rijgemiddelde** ligt nu nog altijd **boven de 21 km/h**. Als we de volgwagen in **Burdinne** zien, beslist hij te stoppen. We hebben dan al een GRG-lengte van 160 km bereikt. Opgeven is dan geen schande, vele marathonrijders dromen nog steeds van deze afstand. Hoewel

Stef gerust nog een eind verder kon bollen tegen zijn tempo, wil hij de groep niet ophouden. Van karakter gesproken, en mooi gebaar!

Met z'n vijven zetten we dan maar onze calvarietocht verder. Nog steeds gaat het vals plat omhoog, de 200 m grens is inmiddels bereikt. Nadat we de E42 overstaken, kwam het volgend merkwaardig moment. In het dorpje Petit-Waret wees de track 90° naar rechts. Aanvankelijk was er niets te zien en reden we te ver. Nadat we de kar keerden vonden we toch een paadje. Hopla, wij er met z'n allen in. "*Amaai, da's hier wel smallekes*", en "*wat kijken die oudjes zo raar naar ons*", was de reactie die volgde. Het verdicht: **dedju, we rijden in de rozenhof van die mensen**. Gelukkig konden ze er mee lachen, wij trouwens ook. Tja, zo'n situaties krijg je als de gids er niet meer bij is.

Even verder kwamen we aan een paralineplaats. Dit was een [prachtig uitzichtpunt](#) over de Maasvallei. Naar het kasteel beneden moesten we heen. Het was de eerste échte afdaling van de dag. De track wees recht naar beneden los doorheen de wei, type speedthrill dus. Toen de snelheid al boven de 50 km/h lag, merkte ik plots struikgewas en paaltjes temidden van de wei. "*Shit, naar waar is't*", flitste door m'n hoofd toen ik alles dichtsmeet. Blijkbaar was er een pad tussen de paaltjes en het struikgewas, en dààr moesten we in. "*Réééchts, réééchts*", riep ik tegen Willy en z'n achtervolger, die in volle snelheid kwamen aangevlogen. En lap, ze knalden rechts de wei in, in plaats van rechts in het struikgewas. Ik besloot in het vervolg toch maar wat rustiger af te dalen.

Tegen de verwachting in, kwamen we niet uit aan de Maas, maar moesten eerst nog een vieze puist beklimmen. Dave en Thomas reden volle pont omhoog, Gert en Willy kozen voor het verstand en lieten een serieus gat vallen. Ik forceerde me niet en bengelde ergens tussenin, zodat ik beide groepjes nog in het vizier had. Ondertussen pijnigde ik m'n geheugen, ik was hier ooit al eens geweest. Boven al wachtend aan een zeldzame grote plas schoot het me terug binnen. De TT/Enduro van Andenne maakte deze streek ook onveilig.

Beneden de volgende afdaling, stond aan de steengroeves nabij Vezin – Sclayn weer ons pa. Hoewel Willy net als Stef fysiek nog een heel eind kon blijven doorrijden, besloot hij hier na 170 km aan de **Maas** te stoppen. Omdat we onderweg vele stops hadden gemaakt stonden we achter op schema. Wilden we nog enige kans maken op slagen, **MOESTEN** we wel tegen een aardig tempo rijden (het gemiddelde lag nog steeds op 21 km/h). De 4 overgebleven musketiers staken na de zoveelste portie boterhammen het zadel terug tussen de benen.

In het leven bestaan nog zekerheden. En één van zo'n bike-zekerheid is dat **ontsnappen uit de Maasvallei altijd zwaar is**. Hier was het niet anders. Direct na de brug ging het van 80 m naar +240 m. Pffft, Dave, Gert en Thomas voelden zich blijkbaar nog goed, de pees lag er stevig op. Op het [hoogteprofiel](#) zie je een duidelijke insnijding van het dal.

Hoewel ik steeds meer en meer verlangde naar de Ardeense bossen, reden we nog vaak door veld. Ik dacht terug aan de aardrijkskundelessen: eerst de Maas, vervolgens de Famenne en Condroz en dan pas de Ardennen. Waarom deden we als schoolreisexcursie toen niet zo'n uitstapje als dit?

Nabij Bois d'Ohey kregen we een **beekdoorsteekje** voorgeschoteld. Geen alternatief brugje voorhanden, dus de voeten waren nat voor de rest van de nog lange dag. Ook dat is MTB. In het volgende bos lag de ondergrond er sappig zwaar bij. Stoempen geblazen. Zeker toen we links omhoog moesten, over iets dat jàààren geleden een pad had moeten zijn. We verzamelden intussen al zo'n 1.000 hoogtemeters.

Gesves was het volgende punt dat we hadden afgesproken met de volgwagen. Maar voordat we die zagen, kregen we een leuke afdaling onder de wielen geschoven. Stef was intussen naar boven gekropen en toonde ons [in de haarspeld het haast onooglijk GR-paadje](#) waar we naar beneden moesten.

Om kostbare tijd te winnen, stopten we niet en reden verder. Aan het [oorlogsmonument](#) lieten we de Samsonvallei letterlijk links liggen. Toen we bijna bovenaan de klim waren, vertoonde de GPS-track ter hoogte van een brugje/tunneltje een onduidelijke sprong. Ik gokte op een pad links omhoog, richting de grote baan. Nu volgde een vlak stuk op het 300 m hoge plateau. Echter: geen kans om te

recupereren, want hier werd de beste biketechniek aangesproken op het veldpad met serieuze spoorvorming. Niet simpel.

Aan de N4 hadden we de **200 km kaap** overschreden. Enerzijds een prestatie om met de MTB op dito parcours fier op te zijn, anderzijds bleef het een psychologische oorlogsvoering. We waren amper over de helft, we stonden achter op schema en moesten het zwaarste deel nog doen. **Zucht** Wie mentaal niet sterk is, kraakt.

Bij de vallei van Le Bocq was **Ciney** niet meer veraf. Daar vulden we voor de zoveelste keer de drinkenbussen bij en aten wederom peperkoek, boterhammen en rijstpap. Na een hele dag begon dit z'n tol te eisen. De luidruchtige uitwerkingen op deze niet meer zo windstille dag namen, net zoals het aantal pi(t)sstops exponentieel toe.

Het was kwart voor zes. Fysiek zat alles nog behoorlijk goed. We durfden niet teveel aan het aantal km's te denken tot het eindpunt, we rekenden nu van stop tot stop. De volgende lag op 21 km. Vooruit met de geit dus.

De maximale hoogte op het GPS-scherm werd voortdurend overschreden. Na Leignon werd het klimmen beloond met een zeer **mooi uitzicht over de Condroz**. De afdaling die volgde mocht er ook wezen ;-).

Nabij Mont-Gauthier lieten we de abdij van **Chevetogne**, met bijhorend provinciaal domein (ideaal voor een uitstap met de kids) voor wat ze waren. Het parcours was inmiddels volledig naar m'n zin geworden! **Veel bos**. Een sporadische beekdoorsteek koelde de voetjes af.

Nu kwam ik in gebied dat ik uit m'n broekzak kende. Familie heeft wat verder nabij Rochefort een kleine chalet. De afdaling van 150 hm naar Laloux, langs "*den blauwe steen*", werd full-speed genomen. Dat het boven wat vettiger was door bosbouw kon de pret niet bederven.

Laloux was een **cruciale plaats**. Hier hadden we een back-up overnachtingplaats voorzien, in geval van nood of pech. Inmiddels was het 19h00. We beseften dat het einddoel bereiken stilaan onmogelijk werd. Ondanks een [geeuwende Dave](#), voelden de benen nog relatief goed. Het knagende onzekere gevoel achtervolgde ons al de hele dag, dat is het typische element van zo'n crazy onderneming. De zon zou ondergaan om 20h13 en omdat het naar schatting nog anderhalf uur biken was tot de volgende stop, besloten we terug de lampjes te monteren. Verstandige keuze, bleek later.

Het bos tussen dit punt en **Eprave** was niet bepaald droog te noemen. Ik maakte een inschattingsfout, knalde doorheen een blubstuk en voelde dat heel m'n rechterbeen onder de smurrie zat. Enfin, niet dat de rest nog proper was hoor. Even verder, toen we een eerste keer de Lesse overstaken zagen we de grote télécomshotels van Lessive. Theoretisch zou het nu ideaal zijn dat we de Lesse volgen. Maar wie zich de aardrijkskundelessen nog kan herinneren, gaat de rivier nabij **Han-sur-Lesse** in de grond. Wij moeten dus OVER de berg. En dat was gene kouwe kak. Amaai mijne frak, **op het kleinste verzet trachten we al zwoegend boven te raken. Tevergeefs**, we moeten stukken te voet omhoog. Ter compensatie krijgen we een lekker technische afdaling. Yeah!

In Belvaux komen we terug aan de Lesse en volgen de rivier een tijdje. Dit traject herken ik uit de *Transforrestière*, waar het in omgekeerde richting ging. Inmiddels begint het al aardig te schemeren. De ondergrond bestaat uit natte uitstekende losse puntstenen en rotsen. De banden schuiven van hot naar her. Gevaarlijk. Net op het moment dat we de lampjes willen opzetten maakt Gert een **lelijke val**. Gelukkig raakt hij niet een rots, het had veel erger kunnen aflopen ...

De avond valt snel. Van het pittoreske *château de Resteigne* zien we niet veel meer. De klim die volgt is geen lachertje. 200 hm moeten hier worden overwonnen. Nu wordt openlijk gepraat over de optie stoppen.

[Het is pikkedonker als we de volgwagen nabij Tellin bereiken.](#)

Hier overleggen we met z'n allen wat we gaan doen en zetten alles even op een rijtje. Het is tussen 20h30 en 20h00, het is nog zeker een halve dag rijden, het parcours verder is puur Ardennenbiken. De keuze is niet makkelijk, maar het gezonde verstand krijgt de bovenhand bij Dave, Gert en Thomas. Zij beslissen te stoppen na 251 km. Een grens die slechts enkelingen al mountainbikend bereiken. Chapeau! De vader van Stef zal hen ophalen nabij de afrit. Hij is alvast bedankt voor de bewezen dienst!

Ik **voel me echter nog super** en **wil er voor gaan**. Stef en ons pa proberen me op andere gedachten te brengen, maar het baat niet. Na een discussie spreken we af om het te proberen. Stef kent het parcours en heeft, net als ik, een outdoor-GPS. Zo weet hij bij onheil perfect mijn positie. Er wordt afgesproken dat hij en ons pa met de auto me zo goed mogelijk zullen volgen.

De praktijk bleek later dat we elkaar ongeveer om de 3 kwartier zagen, soms wat korter, soms véél langer (+ 1,5 uur).

Dave reikt me intussen zijn verlichting aan, een **Moab Niterider**. Zonder die extra verschijner zou ik niet zijn vertrokken. Bedankt!! In de rugzak wordt intussen nog een EHBO-kit, extra batterij voor de Sigma-lampjes en extra nooddrantsen gestoken. Ik ben klaar voor het **solo nachtavontuur**.

De moed zakt me echter al snel in de koersschoenen als ik de E411 oversteek. De GPS wijst me in een pikkedonker gat. Inktzwart, écht donker, ongekend in Vlaanderen. Dit is psychologische oorlogsvoering op het hoogste niveau. Voor je ligt één van de meest uitgestrekte wouden in België. Ik zal langer dan een uur geen enkel teken van bewoning en geen centimeter asfalt tegenkomen. Ik bijt op de tanden en rij met een klein hartje verder. *Life is hard.*

Veel tijd om na te denken is er niet, want ik hoor een kabbelend beekje. Zou dit het punt zijn waarvoor Stef me waarschuwde? Jawel! De bosweg "eindigt" als het ware in het water. Dit moet ik **doorwaden**. Wegens duisternis is het onmogelijk in te schatten waar het diep of ondiep is. Ik hef m'n bike op en probeer niet me recht te houden: de ene keer struikel ik over een rivierkei, de andere keer stuik ik in een gat. De benen zijn afgekoeld.

En het is nog niet gedaan. Zeker niet! De everzwijnen hebben het pad omgeploegd en herschapen tot **één grote modderpoel waar het onmogelijk is te rijden**. Wederom kan ik niet inschatten welk traject het beste is om te wandelen. Gewoon met de bike op de schouder los erdoor, enkeldiep (en soms meer) door de *dreck und smutz*.

Wat verder is het onbestaande pad versperd door talrijke omgevallen bomen. Met de helmlamp tracht ik een plaats te zoeken waar ik het beste over de stammen en takken kan kruipen met fiets. Nadat dit vrij aardig lukte, zie ik rechts naar boven terug iets wat op een weg lijkt en probeer terug te rijden. Tevergeefs. Ik kijk op de GPS, zoom wat in en merk dat de track hier niet loopt. Shit, terug naar beneden, en daar nog wat verder wandelen. Op de tracklog nadien merkte ik dat ik daar gedurende 10 minuten een gemiddelde snelheid had van 4 km/h. Niet slecht ...

Een vos en in de verte een hert maakte het plaatje compleet. Op zo'n momenten ben je als mens maar klein, zeer klein. Niet teveel nadenken is de boodschap, anders crash je mentaal.

Nabij het château de Bestin laat de ondergrond het terug toe te fietsen. Gestaaft gaat het omhoog naar 440 m. Het gemiddelde keldert. Zelfs in de afdaling die volgt kom je nauwelijks boven de 20 per uur. Een deftig tempo aanhouden is uit den boze en onmogelijk wegens de pikkedonker. Hoewel in totaal 3 lampen zijn gemonteerd heb je in de donker geen correcte afstandinschatting wegens andere lichtinval. De wegen zijn hier omgeploegd door everzwijnen. Je kan niet zien of het om omgewoelde hopen aarde gaat of om rotsen. Wel grappig: als je doorheen zo'n hopen aarde rijdt, zie je in het licht de slijkbrokken in het rond vliegen. De andere keer knal je dan weer op een steen ...

"Damn, dat zijn hier wel heel technische singletrackskes", denk ik wat later in de buurt van Redu. De realiteit was echter dat de GPS-ontvangst in deze dichte bossen niet optimaal was, en dat ik in plaats van op het pad, een tiental meter diep in het bos **m'n eigen weg naar beneden** was het **zoeken**. Nightriding in onbekend gebied, 't is een hobby. Op de koop toe rij ik weer verkeerd. 16h30 onderweg, het begint z'n tol te eisen ...

Beneden kom ik voor de derde keer en laatste keer de Lesse tegen op 280 m hoogte. De klim die volgt is steil en zwaar. De ketting ligt weer op de 22 x 32. Halfweg draai ik even de verkeerde richting uit. Mijn fout.

Als ik wat verder me even aan de kant zet voor een sanitaire stop, hoor ik in de varens vlak voor me geritsel. Ik schijn met m'n lamp naar het geluid, hoor gekraak van takken en zie doorheen de damp een everzwijn weglopen. Shit, dat beest stond op slechts 1 meter van me. Ik kan je verzekeren, da's een puur adrenalineshot!

Intussen is het beginnen miezeren. Niet hard genoeg om van regen te spreken, maar harder dan vallende mist. Gelukkig was dit enkel op de hoogtes.

Na een dik uur kom ik voor het eerst een teken van bewoning tegen, **Maissin** komt eraan. Hier moet ergens de volgwagen staan. Meer bepaald over een groepje zatlappen in hun bushokje als clubhuis. Stef en ons pa hebben minder gunstig nieuws. Gert, Thomas, Dave en Willy staan nog steeds aan de afrit en hebben de ophaaltaxi niet gezien. Noodgedwongen moeten Stef en pa terug naar ginder om het uit te klaren. Ik had in Tellin toch gezegd dat die afrit enkel te bereiken is vanaf het noorden ;-)
Om op safe te spelen beslissen we dat ik het 7 km lange traject tussen Maissin en Jehonville over verharde weg doe en dus afwijk van het originele traject. Veiligheid eerst, bovendien troost Stef me dat dit gedeelte minder was.

Ondanks het al ruim 10 uur 's avonds gepasseerd is, kan ik er de snelheid nog verbazend vlot inhouden. De weg gaat op en neer; de ketting zit constant op buitenblad. Dit geeft een boost. De finish is nog ver, heel ver. Maar toch komt er een sprankeltje hoop dat het mogelijk is Orval te halen. De benen zitten immers nog relatief goed.

Halfweg doemen ineens koplampen van een auto op. Ik kijk een paar keer achterom en merk dat de wagen stiller begint te rijden. *"Dat zal de volgwagen terug zijn"*, denk ik. Wanneer de auto vlakbij is, toetert hij. Ik begin te zwaaien en molenwieken met de armen. Wat doet ne mens zoal als hij merkt dat hij na zoveel uren arbeid nog voelt dat alles super zit. Grote verbazing als het vehikel voorbij rijdt: het is iemand anders. Dave's felle koplamp heeft de bestuurder wellicht verblind, en het is waarschijnlijk ook niet alledaags om iemand in het holst van de nacht vuil op een MTB de Ardennen te zien doorcruisen. Oeps ...

Na een kwartier kom ik aan in **Jehonville** en volg er terug het originele traject. Tiens, moest de volgwagen hier niet staan? Ik heb geen goesting om erop te wachten en rij verder. De mooie sterrenhemel geeft aan dat het stuk naar Assenois opener is. Dit zijn de velden op het **plateau van Recogne**. Tevens wordt de N89 Bouillon – Libramont – St. Hubert overgestoken.

Vanaf dan wordt het terug menens. De track gaat nu over een veldweg met hoog zeiknat gras en **spoorvorming van jewelste**. Overdag moet het hier al tricky zijn, 's nachts is het al een wonder op zich om hier recht te blijven. Links van me is een diep bos, rechts staan koeien. Plots rinkelt de GSM. *"Waar zijde jij?"*, vraagt de volgauto. *"Tja, goei vraag. Op iets wat een pad moet voorstellen, begroeid met gras en spoorvorming waar ik om de seconde op m'n kl*te kan gaan, in de pikkedonker, ergens in het hartje van de Ardennen. Weet ge genoeg, of moet ge de GPS-coördinaten hebben"*, vraag ik wat gepikeerd. *"Aaaah, daar"*, probeert Stef een sadistische lach te onderdrukken. *"Dan hebt ge goed doorgepeerd, wij zijn nog achter. Rij maar verder tot een treinspoor, daar zullen we wel staan"*. Tja, daar sta je dan. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om de rugzak te plunderen, iets wat de koeien blijkbaar hadden gemerkt.

Na dit aartsmoeilijke stuk was het weer bos, bos, bos en nog eens bos. In plaats van rechtdoor ging het weggetje in, paadje uit, links, rechts. De hellingen volgden elkaar in sneltempo op, de hoogtemeter kwam al aardig in de buurt van **3.000 hm**.

In het diepe bos maakte de GPS-track opeens een rare kronkeling. Het broodkruimelspoor wees haaks naar rechts, terwijl de singletrack rechtdoor ging. Op de topokaart stond getekend dat de singletrack pas veel verder een haarspeld zou maken, evenwijdig met de hoogtelijnen. Na wat zoeken vond ik toch iets wat op een pad leek, rechts boenk omhoog. Ik waagde het erop, smeede de bike op de schouder en wandelde omhoog. Shit, da's steil. Nog meer shit, dat wijkt helemaal af van de track. Nadat bleek dat dit helemaal geen pad was, keerde ik toch maar letterlijk en figuurlijk op m'n stappen terug. Waarschijnlijk was dit weer een stuk dat in de donker leek een wegje, maar in werkelijkheid niks was. **In een tijdspanne van 10 minuten reed ik 5 keer de verkeerde weg in**. Een wirwar van parallelle paadjes, een dicht bladerendek in een uitgestrekt bos en de diepe kloof waar ik me bevond waren de oorzaken van de mindere GPS-ontvangst (ondanks de track gelogd is met een Garmin GPSmap 60Cx en ik een 60CSx had, dus beide met gevoelige SiRFstar III ontvanger).

Eén specifieke klim zal me altijd in het geheugen gegrift blijven. Het weggetje was erg steil, ik reed op de granny, en draaide in de bocht 90° naar rechts. Plots stond ik **oog in oog met een hert**. Ongelooflijk! Ik stopte en stond stokstijf van de adrenaline. De hartslag gierde door het hele lijf. Het beest stond slechts op een handvol meter voor me en keek recht in mijn richting. De ogen waren 2 groene fluorescerende bollen. Seconden leken minuten te duren. Toen ik wat bewoog en er een

takje onder m'n voeten kraakte, sprong het beest weg en verdween in een donker gat. **Een onvergetelijk moment.**

Overdag moet het hier wel mooi zijn. In de kloof waren verschillende rotsformaties, en beneden aan het beekje was een ruïne. Wat verder reed ik weer verkeerd.

De afdaling die volgde was plezant: er waren een paar haarspeldbochtjes en ertussen lag de snelheid hoog.

Beneden was eindelijk het spoorwegbrugje. Hier stonden Stef en ons pa.

Dat werd tijd, het was al **meer dan anderhalf uur geleden dat we elkaar nog eens zagen!**

Afspreken op regelmatige basis noemen ze dat ;-).

Hier werd met een kwartier de meest uitgebreide stop gehouden van m'n 6 uur durende solo nightraid. Na 18h30 loggen toonde de batterij-indicator op de GPS nog maar 2 van de 4 blokjes. Omdat nog de hele tijd schermverlichting moest opstaan, werden de batterijen preventief vervangen. Tevens stopte ik de rugzak terug vol. Tussendoor vernam ik het positieve nieuws dat alles in orde was met Gert, Thomas, Willy en Dave.

Aan opgeven dacht ik al lang niet meer. Verder ZOU en MOEST het gaan. Ondertussen maakten we grapjes, we lachten veel. De sfeer zat er goed in. Waarschijnlijk waren de begeleiders gewoon niet op hun gemak in dit donker gat en pepten ze elkaar zo op ;-). Zelfs ons pa moest achteraf toegeven dat hij op die plaats niet echt op z'n gemak was.

Bij het vertrekken maakte Stef me attent dat ik niet op het zadel moest kruipen, maar wel de **spoorwegbedding** omhoog mocht kruipen. Kruipen, dat was voor geen letter gelogen. *"Boven ligt een gravelpad, dat moet je de hele tijd volgen"*. Riep ie nog achterna. Nou, dat was dan weer iets te optimistisch, want eerst moest ik een strook doorns doorkruisen. In het licht kan je hier misschien de minst pijnlijke weg zoeken, in het donker was dat alleszins onvindbaar. Los erdoor, tot bloedens toe. Ook dat is avontuur.

Maar boven lag inderdaad het gravelpad. En het bolde nog lekker ook. Vals plat bergaf, lange tijd rechtdoor en geen obstakels. De geprikkelde benen kregen het grote blad nog vlot rond. In de verte zag ik paaltjes en een hek opdoemen. Voor een brug, bleek toen ik dichterbij kwam. Stef had hier iets over gezegd, maar wat was het weer? Mocht ik hier nu door of moest ik even van de bedding. Ik nam het zekere voor het onzekere en nam het weggetje naar onder. Stel je voor dat er gaten waren in de brug en dat je die in het donker niet zou zien. Na de brug was natuurlijk geen weg meer terug naar boven. Damn, terug die lijdensweg naar boven, fiets in de nek al kruipend op handen en voeten omhoog, boven weer **tot de knieën in de doorns**. Weken later waren de gevolgen nog zichtbaar. Mountainbike, het is een hobby ...

Terug boven aangekomen herinnerde ik het me weer. Hier was een **spoorwegtunnel**, die normaal is afgesloten. Het hek diende daarvoor, maar ik moest gewoon door de tunnel. Al die moeite voor niets ...

Naar het schijnt is de tunnel erg donker, omdat halfweg een bocht is. Nu was er qua licht weinig verschil binnen of buiten. Het gat doorheen de berg was zo'n 300 à 400 m lang. Aan de andere kant lag de **Semoisvallei**.

Ik kon gedurende enkele kilometer flink tempo maken, de benen voelden helemaal nog niet uitgemolken. Intussen was het klokslag **middernacht**, ik was al 19 uur onderweg, had al meer dan 20 uur geen bed gezien en het was al 41,5 uur geleden dat ik nog had geslapen (slapeloze nacht remember). Totaal niet m'n gewoonte, maar de constante **focus** hield me overeind. Ik was niet eens moe. Hoe verder ik raakte, hoe meer euforisch ik werd. De drang naar finishen werd groter en groter. Een gevoel dat niet te beschrijven is.

In **Herbeumont**, waar het traject het treinspoor verliet, stond weer de volgwagen. Omdat de vorige stop niet zo lang geleden was, scharrelde ik het laatste sneetje van de 5 pakken peperkoek mee, maakte een grapje en scheerde weer weg. De pitstopchrono klokte af op 2min28sec. Niet slecht.

Nu volgde de laatste écht zware klim van de dag. Van 280 m naar 430 m. Aanvankelijk om het dorp te verlaten loeisteil, nadien in het bos geleidelijker. Op de duur smerig vals plat. Je denkt dat je boven bent, maar er lijkt geen einde aan te komen. Halfweg draai ik nog even het verkeerde wegje

in, maar merk direct de fout. Boven op het plateau loopt op veilige afstand een **groepje herten met bambi's** over de weg. De natuurgeluiden van roofvogels en ander rondlopend wild ben ik intussen gewoon. Wat is het nachtleven in de natuur toch mooi.

Eenmaal het hoogste punt gepasseerd wijst het broodkruimelspoor naar rechts en wacht een lange afdaling over perfecte ondergrond. Correctie: heel lange afdaling. De bike laten bollen is voldoende, af en toe lichtjes remmen om niet boven de 50 per uur te gaan. In deze fase nog risico's nemen is uit den boze. Plots moest ik terugdenken aan 5 jaar geleden, toen ik hier op 16-jarige leeftijd alleen in de zomer met de bike op trektocht in m'n tentje wild kampeerde en 's nachts bijna in m'n broek scheet van schrik.

In Laiche stonden Stef en ons pa er weer, aan de oever van de Semois. Wederom duurde de stop kort. Stef gaf enkele instructies voor het verdere verloop en sprak me nog moed in: "*het is niet zo lang meer tot in Orval*". Een grijns verscheen op m'n gezicht. *Zou het dan toch lukken?*

Onder **Florenville** bleek achteraf dat ik heel de tijd flirtte met Frankrijk. Het traject ging zelfs kilometerslang OP de grens. Op dat moment had ik dat echter niet door. Integendeel, ik reed zelfs nog even mis.

Tot ik terug op een asfaltwegje kwam en dat 100 meter moest volgen. Op de plek waar de track me terug het bos in wees, merkte ik plots de **dorpsplaat van het Franse gehucht Willier**. Hoewel ik daar niet moest zijn, reed ik even voorbij de plaat "Frankrijk". Yesyes, het hele lijf tintelde van geluk. Toen ik de kar keerde en terug naar het traject wou rijden, knalde ik in euforie nog tegen de grond. Zonder erg.

Later zou blijken dat die inspanning onnodig was. Even verderop liep het traject effectief niet meer in België. En meteen stelde zich een probleem. De track liep plots een eindje naar links, terwijl het pad gewoon rechtdoor ging. Aangezien op de GPS enkel de topografische kaarten van België staken, en niet die van Frankrijk, kon ik ook niet haarjuist bepalen waar het naar links was. Ik speelde wat met de zoomfactor en reed een paar keer over en weer, op zoek naar een pad. Echter niets te zien. Met het gedacht dat dit weer een grotere miswijzing één der GPS'en was, waagde ik het erop rechtdoor te rijden. De GR-tekens stelde me gerust. Inderdaad, terug in België aangekomen was alles terug OK.

Na 3 kwartier kom ik op de grote baan en zie op de parking weer de begeleiders. Ze feliciteren me met m'n prestatie; ik kon het echter nauwelijks vatten. Het huis van de familie Reynaerts in Villers-devant-Orval is nog 3 km verder over asfaltweg. "*Volgt maar gewoon den auto*", roept ons pa, terwijl hij die start en stevig optrekt. Jawadde, in ware koerskonijn XC-stijl wordt de achtervolging ingezet. De rotzakskes wilden me nog een laatste keer testen. Op de vrij vlakke weg piekte de snelheid tot 40 per uur, gedurende 2 km ligt het gemiddelde op 36 km/h. Allo kroket!

Na 2,5 km stoppen ze plots. "*Elaba, zijde gullie zot geworden of wa*", is m'n reactie. "*Bwoah, ge MOEST ni volgen éé*", is het laconiek antwoord. We schieten in de lach. Speciaal voor de foto loopt Stef even mee naar een oud douanekantoor, waar één van m'n meest [legendarische foto](#) van het jaar wordt genomen. **YES, WE DID IT !!**
Amaai, [big smile on the face!](#)

Vanaf het douanekantoor tot het huis ligt nog een korte, vennijnige klim. Eens aangekomen is het **kwart voor twee 's nachts**. Ik kribbel volgende gegevens van het schermpje op een blaadje:

- Totale afstand: 327 km
- Totale tijd: 20h30min
- Rijtijd: 16h37min
- Rijgemiddelde: 19,7 km/h

Vervolgens was ik me. Manman, wat kan warm proper water deugd doen. Intussen hebben de begeleiders de fles Orval al gekraakt. Ze verdienen het!

Dan krijgen we heerlijke pasta met groentekes uit den hof voorgeschoteld. We babbelen nog wat na, maar zijn in feite allemaal erg moe. Binnen in de warmte krijg ik plots m'n klop. Snel zoeken we het bed op, het duurt geen minuut of ik verzeil in dromenland.

's Morgens omstreeks 09h00 staat de [ontbijttafel met Frans stokbrood](#) (rechtstreekse import uit Frankrijk, hoe kan het anders) klaar. Een dikke merci voor de familie Reynaerts! We genieten van het mooie uitzicht en keuvelen nog wat na over de eerste editie van de TransBelgië, die net achter de rug is. Helaas duren sprookjes geen eeuwigheid, dus pakken we in en rijden terug naar het vertrekpunt. De [terugreis](#) verloopt op z'n minst gezegd luidruchtig, de auto's stonken nog lange tijd naar rotte eieren.

Het traject Orval – Westmalle duurt slechts een fractie van wat het in de omgekeerde richting duurde. Na het [uitladen](#) is het lange weekend definitief gedaan.

Een dankwoord is gericht aan iedereen die dit project met interesse volgde. Volgende personen/organisatie verdienen wat extra aandacht; in chronologische volgorde:

- Familie Van Hoeydonck: voor het ontvangst op vrijdagavond, de slaappleaats en het dubbele ontbijt op zaterdag; tevens voor het vervoer naar de startplaats; back-up overnachtingplaats halfweg (die we gelukkig niet nodig hadden);
- Guido Van Hoeydonck: zonder hem was er geen volgwagen;
- Koen Viane van El Camino Loco voor de sponsoring van truitjes en de bevoorrading in Ezemael;
- Familie Reynaerts: voor het warme onthaal na afloop, de lekkere maaltijden en het vervoer terug naar Westmalle.

Bedankt!

Wat cijfertjes:

- Aantal uren in het donker: 7 uur
- Aantal uren alleen, én in het donker: 6 uur
- Aantal uren vooraan op kop als min-of-meer eerste en/of als gids, en alleen: 16h30min
- # kg eten naar binnen gewerkt: niet geteld – veel (vooral boterhammen en peperkoek; in totaal wel 600 gram bijgekomen)
- # liter water naar binnen gewerkt: niet geteld – veel (ook veel in de kant moeten duiken onderweg)
- # liter sportdrink naar binnen gewerkt: 1 drinkenbus Isostar van 750 ml. Ik had meer sportdrink bij, maar gebruikte dit niet, wegens schrik voor maagproblemen. Wel aan de auto telkens een slokje cola *BURPS*
- # uren besteed aan voorbereiding: uitstippelen, verkennen, corrigeren, wederom verkennen, ... : dat wil ik niet weten
- # trainingsuren: wordt niet vrijgegeven ;-)

[In 2008 terug?](#) Wat dacht je !